

# Η Νέα Εποχή

του κ. ΑΘ. ΣΑΚΑΡΕΛΛΟΥ

## 1. Τι είναι η «Νέα Εποχή»

Στις «έσχατες μέρες», λέει η Αγία Γραφή, η **πλάνη** θα κυριαρχεί στον κόσμο. Ο σατανάς θα απλώσει την εξουσία του παντού. Οι άνθρωποι θα απομακρυνθούν από το Χριστό. Θα μείνουν κοντά Του πολύ λίγοι, οι εκλεκτοί. Αυτοί που θα είναι το ευλογημένο «λείμμα κατ' εκλογήν της χάριτος»<sup>1</sup>.

Για την κατάσταση αυτή εργάζεται η «**Νέα Εποχή**».

Οι υποστηρικτές της «Νέας Εποχής» ισχυρίζονται ότι η αστρολογική «εποχή του ιχθύος», που κατ' αυτούς **συμβολίζει τον χριστιανισμό**, τέλειωσε με τη λήξη του 20<sup>ου</sup> αιώνα. Διδάσκουν πως από **τον 21<sup>ο</sup> αιώνα** άρχισε η «Νέα Εποχή», που είναι η «**Εποχή του Υδροχόου**», δηλ. του σατανά. Από δω και πέρα, λένε, ο σατανάς έχει καταλάβει τη θέση του αληθινού Θεού και αυτός πλέον θα λατρεύεται από τους ανθρώπους ως αληθινός Θεός!

Η «Νέα Εποχή» άρχισε να αποκαλύπτεται από τους ηγέτες της μετά τα μέσα του προηγούμενου αιώνα. Ο σχεδιασμός της όμως έγινε πολύ νωρίτερα. Ίσως, από τον 19<sup>ο</sup> αιώνα.

Υπόβαθρο της «Νέας Εποχής» είναι η **Μασονία** και η «**Θεοσοφία**». Στελέχη της Μασονίας και της Θεοσοφίας υπήρξαν πρωτεργάτες της «Νέας Εποχής». Αλλά και διάφορες αποκρυφιστικές θρησκείες της Ανατολής, όπως ο Ινδουϊσμός, φαίνεται ότι έχουν επηρεάσει σημαντικά το κίνημα αυτό της «Νέας Εποχής».

Η Μασονία ιδρύθηκε το 1717 στη Μεγάλη Βρετανία, παρά τα διαθυλούμενα ότι δήθεν είναι από την εποχή του Σολομώντα. Η «Θεοσοφία» ιδρύθηκε το 1875 από την Ρωσίδα Έλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκι στη Νέα Υόρκη.

Η Μασονία και η «Θεοσοφία» σχετίζονται μεταξύ τους. Στενότερη όμως σχέση υπάρχει μεταξύ «Θεοσοφίας» και Ινδουισμού. Ο Μαχάτμα Γκάντι έγραφε ότι «η διδασκαλία της Ε. Μπλαβάτσκι είναι Θεοσοφία, είναι Ινδουϊσμός». Ο Ινδουϊσμός, αντίθετα προς τις άλλες θρησκείες είναι θρησκεία **πολυθεϊστική**. Αποτελείται από περισσότερες από 300 εκατομμύρια θεότητες! Στον Ινδουισμό η «Νέα Εποχή» βρήκε η «Νέα Εποχή» το πρότυπο της ένωσης όλων των θρησκειών σε μία, τη λεγόμενη «Πανθρησκεία».

Η κίνηση της «Νέας Εποχής» διασυνδέθηκε με εξέχοντες διεθνείς οργανισμούς, όπως ο ΟΗΕ, η Ουνέσκο, το «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών», το Ίδρυμα Ροκφέλερ, το Ίδρυμα Φορντ, τη Λέσχη Μπίλντερμεργκ και ιδιαίτερα με τους Ιλλουμινάτι<sup>2</sup>.

## 2. Τι διδάσκει η «Νέα Εποχή»

**α.** Οι βασικές διδασκαλίες της «Νέας Εποχής» είναι ότι ο κάθε άνθρωπος μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει. Μόνο να μη διεκδικεί την αποκλειστικότητα της αλήθειας. **Η Ορθόδοξη Εκκλησία όμως διδάσκει ότι η μοναδική αλήθεια είναι ο Χριστός. Η Ορθόδοξη Πίστη δηλ. διεκδικεί και διακηρύττει την αποκλειστικότητα της αλήθειας, που δεν**

<sup>1</sup> Ρωμ 11, 5.

<sup>2</sup> Μ. Basilea Schlink, Η Νέα Εποχή από βιβλική άποψη, Θεσσαλονίκη 1989, σ. 13-14.



υπάρχει πουθενά αλλού. Σ' αυτή τη μόνη αλήθεια, το Σωτήρα Χριστό, πιστεύουν οι Ορθόδοξοι. **Γι' αυτό οι πραγματικοί Ορθόδοξοι δεν «χωράνε» στην «Νέα Εποχή»!**

Η «Νέα Εποχή» δέχεται την ύπαρξη κάποιας απρόσωπης ανώτερης δύναμης, που την ονομάζει θεό. Κι' αυτή η απρόσωπη δύναμη μπορεί να είναι ο,τιδήποτε.

Τις δοξασίες αυτές η «Νέα Εποχή» άντλησε από διάφορα αποκρυφιστικά κινήματα και θρησκείες, όπως είναι η λεγόμενη «Θεοσοφία», η Μασονία και ο Ινδουϊσμός<sup>3</sup>.

Διδάσκει ακόμα η «Νέα Εποχή» ότι Χριστός του Ευαγγελίου δεν διαφέρει από τον Βούδα, τον Μωάμεθ, τον Κομφούκιο, τον Μεσσία των Εβραίων, κλπ.. Το ότι όμως διαφέρει ο Χριστός από τον Μωάμεθ, τον Βούδα, τον Κομφούκιο κλπ. είναι αυτονόητο, για ένα πιστό.

Αλλά και ο Μεσσίας των Εβραίων δεν έχει απολύτως καμιά σχέση με το Χριστό. Ο Μεσσίας των Εβραίων είναι άνθρωπος, που τους σώζει απ' τους εχθρούς τους. Ο Χριστός είναι **Θεάνθρωπος**, που ελευθερώνει τον άνθρωπο από την αμαρτία και τον σώζει από τον έσχατο εχθρό του, που είναι ο θάνατος. Τι σχέση μπορεί να έχει ο άνθρωπος Μεσσίας των Εβραίων με τον Θεάνθρωπο Μεσσία των χριστιανών;

**β. Σκοπός της «Νέας Εποχής» είναι η πολτοποίηση όλων των λαών της γης, για να δημιουργηθεί η λεγόμενη «Πανανθρωπότητα».** Όταν θα δημιουργηθεί η «Πανανθρωπότητα», αυτή θα εξουσιάζεται από μία «Παγκόσμια Κυβέρνηση» υπό ένα Πλανητάρχη. Ο Πλανητάρχης αυτός θα είναι ο αντίχριστος!

**Οι «Νεοεποχίτες» ή «Υδροχοϊστές»** δηλ. θέλουν ν' απαρτίσουν την «μία ποιμήνη», υπό «ένα ποιμένα», που λέει η Αγία Γραφή<sup>4</sup>. Η διαφορά τους είναι ότι ο «ένας ποιμένας» τους δεν θα είναι ο Χριστός. Θα είναι ο αντίχριστος! Πάντα ο διάβολος παίρνει τις αλήθειες, που αποκάλυψε ο Χριστός, τις διαστρέφει και τις εφαρμόζει για την απώλεια των ανθρώπων.

**Η «Πανανθρωπότητα»** είναι η χοάνη που θα ανακατευτούν όλοι οι λαοί. Έτσι θα παύσει ο κάθε άνθρωπος ν' αποτελεί μέρος μιάς εθνικής ή θρησκευτικής ομάδας. Οι εθνικές και θρησκευτικές ομάδες είναι φυσικό να συγκεντρώνουν μεγαλύτερη από ένα άτομο δύναμη αντίστασης στα σχέδια της «Νέας Εποχής». Με την κατάργηση των ομάδων αυτών εξουδετερώνεται η δυναμική αντίσταση των λαών και θρησκειών, που υπάρχουν σήμερα στον κόσμο. Έτσι καθίσταται για τη «Νέα Εποχή» ευκολώτερη η επιβολή του τυραννικού καθεστώτος του παγκόσμιου Κυβερνήτη, που είναι ο αντίχριστος!

Για να επιτευχθεί η «Πανανθρωπότητα», πρέπει προηγουμένως οι σχεδιαστές της «Νέας Εποχής» να πετύχουν αφενός την «**Παγκοσμιοποίηση**» και αφετέρου την λεγόμενη «**Πανθησκεία**», όπως θα δούμε πιο κάτω.

**Η «Παγκοσμιοποίηση»** αναφέρεται κυρίως στην οικονομία και τους πολιτισμούς των λαών. Με την λεγόμενη «Παγκοσμιοποίηση» επιδιώκεται η ενοποίηση στις οικονομίες όλων των λαών. Για την ενοποίηση των πολιτισμών σε έναν, μίλησε ήδη από το 1948 ο Άγγλος ιστορικός Άρνολντ Τόυμπη, ο οποίος απεκάλυψε ότι **ο σκοπός του Δυτικού Πολιτισμού είναι η αφομοίωση από αυτόν των λοιπών Πολιτισμών, όπως είναι ο Ελληνορθόδοξος Πολιτισμός, ο Ισλαμικός, της Απω Ανατολής, και άλλοι<sup>5</sup>.**

<sup>3</sup> Μεταξύ Μασονίας και «Θεοσοφίας», που ίδρυσε η Ρωσίδα Ελενα Μπλαβάτσκι υπάρχει στενή σχέση, ως προς τις ιδέες τους.

<sup>4</sup> Ιω. ι' 16.

<sup>5</sup> Γράφει ο Τόυμπη « Αυτή η ομόκεντρος επίθεσις της modern Δύσεως κατά του ισλαμικού κόσμου ενεκαίνισε την παρούσαν συμπλοκήν μεταξύ των δύο πολιτισμών. Θα γίνη αντιληπτόν ότι αυτή είναι μέρος ενός μεγαλυτέρου και φιλοδοξοτέρου κινήματος δια του οποίου ο δυτικός πολιτισμός δεν σκοπεύει τίποτε ολιγώτερον από την ενσωμάτωσιν ολοκλήρου της ανθρωπότητος εις μίαν μοναδικήν μεγάλην κοινωνίαν, και τον έλεγχον παντός πράγματος επί της γης, εις τον αέρα, και εις την θάλασσαν, το οποίον δύναται η ανθρωπότης να εκμεταλλευθή μέσω της modern δυτικής τεχνικής. Αυτό το οποίον η Δύσις κάμνει τώρα εις το Ισλάμ, το κάμνει



**Η «Πανθηρησκεία»** αναφέρεται στην ενοποίηση όλων των θρησκειών σε μία. Αυτό σημαίνει τη συγχώνευση όλων θρησκειών σε μία, που θα λατρεύεται ως θεός ο σατανάς! **Η «Νέα Εποχή» έχει ως θρησκεία την «Πανθηρησκεία»!**

### 3. Πανθηρησκεία, η θρησκεία της «Νέας Εποχής»

1. **Η «Πανθηρησκεία»** είναι νέα θρησκεία. Είναι η θρησκεία της «Νέας Εποχής». Στηρίζεται στο λεγόμενο «συγκρητισμό»<sup>6</sup>. Υπήρχε στους πρώτους, αλλά και τους μετέπειτα αιώνες, ο λεγόμενος «συγκρητισμός», δηλ. μία θρησκεία να δέχεται επιδράσεις από κάποια άλλη θρησκεία. Ποτέ όμως άλλοτε στο παρελθόν δεν συγχωνεύτηκαν οι τότε υπάρχουσες θρησκείες, για ν' αποτελέσουν μία καινούργια θρησκεία. Αυτό, μόνο τώρα επιδιώκει να το επιβάλλει η «Νέα Τάξη Πραγμάτων» δηλ. η «Νέα Εποχή», με την λεγόμενη «Πανθηρησκεία», που είναι ο λεγόμενος «**διαθηρησκειακός Οικουμενισμός**»!

Το θεωρητικό υπόβαθρο της «Πανθηρησκείας» είναι η διδασκαλία, ότι δήθεν όλες οι **θρησκείες είναι το ίδιο πράγμα!** Ότι όλες οι θρησκείες πιστεύουν δήθεν στο ίδιο θεό, άσχετα του πως τον ονομάζουν οι πιστοί κάθε θρησκείας. Ότι όλες οι θρησκείες δήθεν βοηθούν την πνευματική ανέλιξη του ανθρώπου. Ότι όλες οι θρησκείες δήθεν σώζουν τον άνθρωπο. Γι' αυτό τιμούν τις θρησκευτικές τελετουργίες όλων των λαών.

Η ενοποίηση όλων των θρησκειών σε μία, την «Πανθηρησκεία», είναι ανατεθειμένη **στους «ψευδοπροφήτες»**, που ενεργούν το «μυστήριο της ανομίας» από τώρα<sup>7</sup>.

Το στήσιμο της νέας θρησκείας, που επαγγέλλεται η «Νέα Εποχή» προχωράει σιγά σιγά, ύπουλα και μεθοδικά. Για να επιτευχθεί η ίδρυση της «Πανθηρησκείας» πρέπει να γίνει προηγουμένως η ενοποίηση όλων των χριστιανών, σε μία «εκκλησία». Η προσπάθεια αυτή για την ενοποίηση των λεγομένων χριστιανών **συντελείται με τον λεγόμενο «διαχριστιανικό Οικουμενισμό».**

Ο «**διαχριστιανικός Οικουμενισμός**» είναι κίνηση, που επιδιώκει την ενοποίηση όλων των χριστιανών, σε μία «εκκλησία». Η ενοποίηση αυτή σε μία Εκκλησία, είναι απαραίτητη, για τη δημιουργία της «Πανθηρησκείας», που επιδιώκει η «Νέα Εποχή».

---

συγχρόνως και εις τους λοιπούς επιβιούντας πολιτισμούς, τον Ορθόδοξον χριστιανικόν, τον ινδικόν, και τον κόσμον της Απω Ανατολής, ως και εις τας επιβιούσας πρωτογόνους κοινωνίας . . . » (Ιω. Ρωμανίδη, Ρωμηοσύνη, Ρωμανία, Ρούμελη, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 35).

<sup>6</sup> Η λέξη «συγκρητισμός» σημαίνει την ανάμειξη στοιχείων διαφορετικής προέλευσης, κυρίως μεταξύ «εκκλησιών», η «θρησκειών».

Η λέξη «συγκρητισμός» προέρχεται από το ελληνιστικό ρήμα «συγκρητίζω», σύνθετο από την πρόθεση «συν» και το αρχαίο «Κρης» (πληθυντικός «Κρήτες»), το οποίο αναφερόταν στην τακτική των αρχαίων Κρητών να συνασπίζονται εναντίον του κοινού κινδύνου παρά τις εσωτερικές διαφορές τους.

Στον θρησκευτικό τομέα έχουμε δύο είδη «συγκρητισμού», τον «Διαχριστιανικό», όταν ο κοινός κίνδυνος απειλεί τις διάφορες χριστιανικές «εκκλησίες», και τον «Διαθηρησκειακό», όταν ο κοινός κίνδυνος ζημιώνει τις διάφορες θρησκείες.

Ούτω, για το «**Διαχριστιανικό συγκρητισμό**» το Πατριαρχικό Διάγγελμα του 1920, πρότεινε την σύμπτυξη «συνάφειας και κοινωνίας μεταξύ των Εκκλησιών», η οποία θα ήταν «χρήσιμος και ωφέλιμος», διότι «παντοίοι κίνδυνοι απειλούν τις επί μέρους Εκκλησίες (βλ. Ιω. Καρμίρη, ΔΣΜ., τ. β', Αυστρία 1968, σ. 1055-1056).

Για το «**Διαθηρησκειακό συγκρητισμό**» ο θιασώτης του Μητροπολίτης πρ. Ελβετίας Δαμασκηνός **εξαιρεί τη σημασία του** για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση των πνευματικών κοινωνικών προβλημάτων του ανθρώπου της εποχής μας [Επίσκεψις (490) 31.3. 1993].

<sup>7</sup> Αθ. Σακαρέλλου, Οι έσχατες μέρες, *Ορθόδοξος Τύπος*, (1654) 4.8.2006, σ. 5.



Υπάρχουν δύο είδη «Οικουμενισμού», ο «Προτεσταντικός και ο «παπικός». Πρώτα εμφανίστηκε ο «Προτεσταντικός Οικουμενισμός».

**2. Ο «Προτεσταντικός Οικουμενισμός»** έχει ως βάση την θέση, ότι **δεν υπάρχει πια** «η Μία αγία καθολική και αποστολική Εκκλησία», που ίδρυσε ο Χριστός, μετά τις αλληπάλληλες διαιρέσεις της σε πολλά κομμάτια! Κατά τον «Προτεσταντικό Οικουμενισμό», **κανένα** από αυτά τα κομμάτια που λέγονται «εκκλησίες», δεν κατέχει ολόκληρη την αλήθεια από την πίστη του Χριστού. **Κανένα** απ' τα κομμάτια αυτά του διαιρεμένου χριστιανισμού δεν εκπροσωπεί πια την αληθινή Εκκλησία του Χριστού. Γι' αυτό **η αληθινή Εκκλησία του Χριστού έπαυσε να υπάρχει εδώ στη γη**. Υπάρχει μόνο η αόρατη, που είναι στον ουρανό. Ο «Προτεσταντικός Οικουμενισμός» αρνείται την ύπαρξη της «Μίας αγίας καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας» και θέλει να επανιδρύσει αυτός την Εκκλησία του Χριστού, με την συνένωση όλων των αιρέσεων και σχισμάτων σ' ένα σύνολο<sup>8</sup>.

Αυτό αποτελεί όχι μόνο μεγάλη αίρεση, αλλά και μεγάλη βλασφημία! Επίσης αποτελεί αίρεση η διδασκαλία του Προτεσταντισμού, ότι καμιά Εκκλησία, συνεπώς και η Ορθόδοξη Εκκλησία, **δεν είναι αληθινή Εκκλησία!**

Στη γη, η ορατή Εκκλησία πρέπει να επανιδρυθεί από τους ανθρώπους. Κι' αυτό θα γίνει με τη συνένωση όλων των λεγομένων «εκκλησιών», δηλ. όλων των αιρετικών κοινοτήτων, μέσα στις οποίες συμπεριλαμβάνουν και την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Η ενοποίηση αυτή μπορεί να γίνει, αν όλες οι λεγόμενες «εκκλησίες» συμφωνήσουν σε μία ελάχιστη δογματική διατύπωση των διδασκαλιών της, όπως το να πιστεύουν στο Χριστό ως θεό και σωτήρα. Δηλ. **βάση θα είναι ο δογματικός μινιμαλισμός**. Από εκεί και πέρα, κάθε ομάδα χριστιανών μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει και όπως θέλει, αρκεί να μη προσπαθεί να επιβάλει την πίστη της αυτή σ' άλλη ομάδα.

Οι ρίζες του «Προτεσταντικού Οικουμενισμού» πρέπει να αναζητηθούν στα μέσα του 19<sup>ου</sup> αιώνα. Αιτία ήταν η αποτυχία των Προτεσταντικών Ιεραποστολικών Οργανώσεων να διαδώσουν τον διαιρεμένο Προτεσταντισμό στους ειδωλολάτρες, οι οποίοι τους ρωτούσαν ποιά απ' τις ομάδες τους εκπροσωπεί την αλήθεια του Χριστού. Έτσι, δημιουργήθηκαν από Προτεστάντες οι διάφορες «οικουμενιστικές» οργανώσεις, όπως η «Πίστις και Τάξις», «Ζωή και Εργασία κλπ. Αυτές, αργότερα, το 1948, μετεξελίχθηκαν στο λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» (Π.Σ.Ε.). Οι οργανώσεις αυτές αποτέλεσαν τον πυρήνα της λεγομένης «Οικουμενικής κινήσεως».

**2. Ο «Παπικός Οικουμενισμός»** πιστεύει ότι υπάρχει η Εκκλησία που ίδρυσε ο Χριστός. Πιστεύει ότι η Εκκλησία αυτή είναι η παπική και επιδιώκει να ενώσει με αυτή όλες τις άλλες Εκκλησίες, μεταξύ των οποίων και την Ορθόδοξη. Οι απόψεις και επιδιώξεις αυτές του παπισμού είναι αντίθετες με την πίστη της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ο «παπικός

<sup>8</sup> Τον περασμένο Φεβρουάριο 2006 η Θ' Γενική Συνέλευση του Π.Σ.Ε που πραγματοποιήθηκε στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας, με θέμα «Θεέ, με τη χάρη Σου ανακαίνισε τον κόσμο, με τη συμμετοχή 335 «εκκλησιών», μεταξύ των οποίων και της Ελλάδος, την οποία εκπροσώπησαν οι Μητροπολίτες Καλαβρύτων Αμβρόσιος, Δημητριάδος Ιγνάτιος, Αχαΐας Αθανάσιος, Θερμοπυλών Ιωάννης, αρχιμ. Γαβριήλ Παπανικολάου, και οι καθηγητές Βλ. Φειδάς, Κ. Σκουτέρης, Γ. Μαρτζέλος και Γ. Γαλιής διακηρύττει μεταξύ άλλων και τα εξής:

α. «Η αποστολική πίστη της Εκκλησίας είναι μία, αλλά μπορούν νόμιμα να υπάρχουν διαφορετικές διατυπώσεις της πίστewος της Εκκλησίας». Ο Θεός θα εναρμονίσει τις διαφορές και θα εξαφανίσει «τις ανθρώπινες αδυναμίες».

β. «Κάθε Εκκλησία πραγματώνει την καθολικότητά της, όταν είναι σε κοινωνία με τις άλλες εκκλησίες».

γ. «Όσοι έχουμε βαπτισθεί εν Χριστώ είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό στο σώμα Του. Κατά το βάπτισμα, το Πνεύμα απονέμει την αγιότητα του Χριστού στα μέλη του Χριστού. Το βάπτισμα δια της ενώσεως καλεί τις Εκκλησίες να είναι ανοιχτές και τίμιες η μία με την άλλη» (βλ. περιοδικό Παρακαταθήκη, (48) Μάιος – Ιούνιος 2006, σ. 5-6).



Οικουμενισμός» ταυτίζει την Εκκλησία με ένα πρόσωπο, τον Πάπα, η πτώση του οποίου στην αίρεση είναι κατά τον Ιουστίνο Πόποβιτς εφάμιλλη της πτώσης του διαβόλου και της προδοσίας του Ιούδα! Και ζητάει να ενώσει όλους τους άλλους χριστιανούς με τον Πάπα!

Μόνη προϋπόθεση την θέτει ο παπισμός για την «Ενωσή» του με τους Ορθοδόξους είναι να δεχθούν οι τελευταίοι το «Πρωτείο του Πάπα» και να έχουν «κοινωνία» μαζί του. Αυτό από Ορθόδοξης πλευράς είναι **αίρεση και μέγιστη πτώση**. Είναι το «βδέλυγμα της ερημώσεως», «εστώς εν τόπω αγίω», τον «τόπο» της Ορθοδοξίας!

«Κοινωνία» έχει ένας Ορθόδοξος με όσους ταυτίζεται απόλυτα στην πίστη του! Αν δεν ταυτίζεται στην πίστη του και «κοινωνεί» με έναν αιρετικό, όπως είναι ο Πάπας, **τότε είναι και αυτός αιρετικός!**

Ο «παπικός Οικουμενισμός», δηλ. η «Ενωση» όλων των χριστιανών υπό τον Πάπα, επιδιώκεται σήμερα από τους «ψευδοπροφήτες» της «Πανθηρσκείας» της Νέας Εποχής, δηλ. τους σύγχρονους «Οικουμενιστές» Πατριάρχες, Αρχιεπισκόπους, επισκόπους και λοιπούς!

Ο «παπικός Οικουμενισμός» εμφανίστηκε με τη **Β' Βατικανή Σύνοδο των Λατίνων**, που έγινε το 1962 μέχρι το 1965. Βάση του είναι κυρίως η λεγόμενη «**βαπτισματική θεολογία**», περί της οποίας ο λόγος πιο κάτω.

**3. Ο «Οικουμενισμός» είναι άρνηση της Ορθοδοξίας.** Το πόσο επικίνδυνος είναι ο Οικουμενισμός επισημάνθηκε ήδη από το 1972 από τον καθηγητή **Παναγιώτη Τεμπέλα**, ο οποίος έγραψε σχετικά:

«**Η μεν λεγόμενη Οικουμενική Κίνησης κατέστη, εύχομαι ουχί ανεπανορθώτως, σοβαρώτατος κίνδυνος δια την Ορθοδοξίαν, αι δε διορθόδοξοι κινήσεις κινδυνεύουν ν' αποβούν τούτ' αυτό υπονομευτικά δι' αυτήν.....**»<sup>9</sup>.

Επίσης, το 1965 ο **Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος Β'** (Χατζησταύρου) έγραψε:

«... *Ας σκεφθῇ ὁ Ορθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός, ποῦ οδηγεῖται δια τῆς νέας ταύτης θεωρίας τοῦ Οικουμενισμοῦ. Καλεῖται νὰ εγκαταλείψῃ δόγματα καὶ παραδόσεις θεοπνεύστους καὶ αἰωνοβίους καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ δια τὰς συνεπείας καὶ τὰς επιπτώσεις εἰς θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποῖαν προβλέπων ἐν πνεύματι αγίῳ ὁ πνευματικὸς τῆς Αποκαλύψεως συγγραφεύς, ἔγραψε προ δισχυλίων ἐτῶν δια τὸν Ἀγγέλον τῆς Λαοδικείας «Οἶδα σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζεστός. Ὁφελον ψυχρὸς ἦς, ἢ ζεστός. Οὕτως, ὅτι χλιαρὸς εἶ καὶ οὔτε ζεστός, οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου, ὅτι λέγεις, ὅτι πλούσιος εἰμὶ καὶ πεπλούτηκα, καὶ οὐδενός χρεῖαν ἔχω καὶ οὐκ οἶδας, ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ἐλεεινός καὶ πτωχός καὶ τυφλός καὶ γυμνός. Συμβουλεύω σοὶ αγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πέπυρωμένον ἐκ πυρός, ἵνα πλουτίσῃς, καὶ ἱμάτια λευκά, ἵνα περιβάλῃ καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχὺνὴ τῆς γυμνότητός σου καὶ κολλύριον ἵνα ἐγχνρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς, ἐγὼ ὅσους φιλῶ ἐλέγχω καὶ παιδεύω. Ζήλευε σὺν καὶ μετανόησον» (Ἀποκ. 3, 16).*

Πλούσιοι ἔχομεν γίνεσθαι καὶ ἡμεῖς ἐν σοφίᾳ κοσμικῇ καὶ οδηγούμεθα νὰ ἀδιαφορήσωμεν δια τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ νὰ πιστεύωμεν εἰς ἀνεμωλίους (= «λόγια τοῦ ἀέρα», «κούφιε», «ἀνόητες») καὶ αὐτόχρομα κωμικὰς διδασκαλίας. Οδηγεῖται ὁ Ἑλλήν Ορθόδοξος λαός νὰ ἀδιαφορήσῃ μὲν πρὸς τὴν πίστιν, ἣν ἐκράτησαν καὶ ἐκράτουν οἱ αἰῶνες τῆς ἱστορίας ἡμῶν, αἰῶνες διωγμῶν, αἱμάτων, βασανιστηρίων, ἐπιδρομῶν βαρβάρων, ἀλλ' αἰῶνες δόξης καὶ τιμῆς, καὶ ἀναγεννήσεως ἡμῶν καὶ ὡς χριστιανῶν καὶ ὡς Ἑλλήνων.....

Τοὺς δε συγχρόνους πονηροὺς καὶ γόητας τῆς «Οικουμενικῆς κινήσεως», ἰδοὺ πῶς περιγράφει ἐν πνεύματι ὁ αὐτός Ἀπόστολος, «Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψωσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρὰ

<sup>9</sup> Ορθόδοξος Τύπος, (153) 1.1.1972, σ. 1.



τινος έμαθες... έσται γαρ καιρός ότε της υγιαίνουσας διδασκαλίας ουκ ανέξονται, αλλά κατά τας επιθυμίας τας ιδίας εαυτοίς επισωρεύουσιν διδασκάλους κνηθόμενοι την ακοήν και από μεν της αληθείας την ακοήν αποστρέψουσι επί δε τους μύθους εκραπήσονται» (Β΄ Τιμ. 3, 13 και 4, 3-5).

Δεν μένει άλλο παρά να επαναλάβωμεν προς τους νεοδιδασκάλους της οικτράς κατά σύλληψιν και εκτέλεσιν οικουμενικής κινήσεως την μετ' αγανακτήσεως θείας επιτίμησιν αυτού του Θεού της Εκκλησίας, προς όλους μετ' αγανακτήσεως καιν αποστροφής αποτελείνεται δια του ψαλμωδού και λέγει (Ψαλμ. 19, 16) «Τνα τι συ εκδιηγή τα δικαιώματά μου και αναλαμβάνεις δια στόματός σου την διαθήκην μου;»<sup>10</sup>

#### 4. Η «Νέα Εποχή» στο χώρο του χριστιανισμού.

1. Πρώτος ο Παπισμός με την Β΄ Σύνοδο του Βατικανού ( 1962 – 1965), την οποία οι Λατίνοι κατατάσσουν ως 22<sup>η</sup> μεταξύ των «οικουμενικών» Συνόδων τους, αποδέχτηκε τις διδασκαλίες της «Πανθησκείας» της «Νέας Εποχής»<sup>11</sup>. Διακήρυξε ότι οι τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες, Χριστιανισμός, Ιουδαϊσμός και Ισλαμισμός, πιστεύουν στον ίδιο Θεό!

Για την Ορθόδοξη πίστη της Εκκλησίας είναι αδύνατο να είναι ίδιος ο Θεός που αποκάλυψε ο Θεός στους ανθρώπους, με τον θεό που πιστεύουν οι Εβραίοι ή οι Μουσουλμάνοι.

Διαφέρει ο Θεός της Ορθοδοξίας από τον θεό των Εβραίων, γιατί ο Θεός που κηρύττει η Εκκλησία είναι «ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ιακώβ»<sup>12</sup>. Είναι ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Θεός αυτός είναι Τριαδικός, όπως αποκαλύπτει η ίδια η Παλαιά Διαθήκη. Στον Τριαδικό αυτόν Θεό όμως δεν πιστεύουν οι Εβραίοι. Εξ ίσου διαφέρει ο Θεός των Ορθοδόξων και από το θεό των Μουσουλμάνων!

2. Στα πλαίσια της «Νέας Εποχής» διοργανώνονται από χριστιανούς ηγέτες διαθρησκειακές συνάξεις και συμπροσευχές. Τέτοιες εκδηλώσεις έγιναν στην Ασίζη, στην Καμπέρα Αυστραλίας, στο Κατμαντού του Νεπάλ, την κοιτίδα του Ινδουισμού. Στη τελευταία πήγε και ο Βαρθολομαίος, όπου και μίλησε!

Η «Νέα Εποχή» σ' όλο της το φάσμα, από το ξεκίνημά της με τη μασονία, μέχρι τις «έσχατες μέρες», με τον Οικουμενισμό και την «Πανθησκεία», που φτάσαμε σήμερα, έχει δυστυχώς εισχωρήσει στο χώρο της Ορθόδοξης Εκκλησίας, με τις «ευλογίες» πολλών ποιμένων της, οι οποίοι «διέφθειραν τον αμπελώνα» του Κυρίου<sup>13</sup>.

Θα εξετάσουμε, λοιπόν, τη διείσδυση αυτή της «Νέας Εποχής» στην Ορθοδοξία και ως προς τις τρεις πιο πάνω παραμέτρους της, τη **μασονία**, τον **Οικουμενισμό** και την **«Πανθησκεία»**.

#### 5. Η διείσδυση της Μασονίας στην Ορθοδοξία.

<sup>10</sup> Χρυσστόμου Β΄, Αρχιεπισκόπου Αθηνών, Πεπραγμένα από 15.7. 1964 μέχρι 30. 9. 1965, Αθήνα 1965, σ. 110 – 112.

<sup>11</sup> Η Β΄ Σύνοδος του Βατικανού στη διακήρυξη της Nostra Aetate, για τις σχέσεις της Εκκλησίας προς τις μη χριστιανικές κοινότητες, λέει: «Με εκτίμηση ατενίζει η Εκκλησία και τους Μουσουλμάνους, οι οποίοι λατρεύουν τον ένα και μοναδικό Θεό, τον ζώντα..., τον εύσπλαγχο και παντοδύναμο, τον δημιουργό του ουρανού και γης, που μίλησε στους ανθρώπους.... Τον Ιησού, μολονότι δεν τον αναγνωρίζουν ως Θεό, τον σέβονται ως προφήτη και τιμούν την Μητέρα του Παρθένο Μαρία, την οποία και επικαλούνται κάποτε με ευλάβεια...»

<sup>12</sup> Ματθ. κβ΄ 32.

<sup>13</sup> Ιερ. 12, 10.



Από την πρώτη στιγμή που **ιδρύθηκε στην Αγγλία το 1717 η Μασονία** έστρεψε τη προσοχή στην Ορθόδοξη Ανατολή, όπου άρχισε να προσηλυτίζει οπαδούς και να ιδρύει στοές. Ιδιαίτερα στράφηκε στη στρατολόγηση Ορθόδοξων εκκλησιαστικών ηγετών.

1. Ο πρώτος γνωστός μασόνος Πατριάρχης, ήταν ο Ιωακείμ Γ'. Μετά ακολούθησαν στην Κωνσταντινούπολη ο Μελέτιος Μεταξάκης, ο Κωνσταντίνος ΣΤ', Βασίλειος Γ', ο Αθηναγόρας. Άλλοι επίσκοποι του Οικουμενικού Πατριαρχείου μασόνοι ήταν ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ιάκωβος Κουκούζης, ο Σμύρνης Χρυσόστομος Καλαφάτης, ο Αυστρίας Χρυσόστομος Τσίτερ.

Από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας μασόνοι ήταν οι Πατριάρχες Θεόφιλος και Φώτιος.

Από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων μασόνος ήταν ο Πατριάρχης Βενέδικτος.

Από την Εκκλησία της Ελλάδος μασόνοι υπήρξαν οι Αρχιεπίσκοποι Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Χρύσανθος Φιλιππίδης (ο από Τραπεζούντας), Δαμασκηνός Παπανδρέου και Χρυσόστομος Χατζησταύρου. Επίσης οι επίσκοποι Μυτιλήνης (πρώην Δυρραχίου) Ιάκωβος, Σάμου Ειρηναίος, Κεφαλληνίας Γεράσιμος Δωρίζας, Καστορίας Ιωακείμ Λεπτιδής, Παροναζίας Χερουβεΐμ Άννινος, Φλωρίνης Βασίλειος Παπαδόπουλος, Θηβών Συνέσιος, Φθιώτιδος Αμβρόσιος, Θεσσαλονίκης Γεννάδιος, Κερκύρας Αλέξανδρος, Σύρου Φιλάρετος κ. ά.<sup>14</sup>

Ο Χρήστος Μανέας, «Μεγάλος Διδάσκαλος» της μασονικής στοάς Αθηνών, πολλές φορές κατά τα έτη 1993, 1994 και 1995 κατήγγειλε την ύπαρξη μασόνων Ιεραρχών<sup>15</sup>, χωρίς ποτέ να οδηγηθεί στα δικαστήρια με την κατηγορία της συκοφαντίας.

2. Η διάβρωση των Πατριαρχείων από τη μασονία αποδεικνύεται **και από τις χρηματοδοτήσεις**, που στέλνονται σ' αυτά από τους μασόνους.

Σύμφωνα με πληροφορίες που δημοσίευσε μασονικό περιοδικό η Μασονία χρηματοδοτεί το Οικουμενικό Πατριαρχείο<sup>16</sup>.

Επίσης στην εφημερίδα Ορθόδοξος Τύπος δημοσιεύθηκε και η χρηματοδότηση από τη μασονία, εκτός του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας<sup>17</sup>, όπως προκύπτει από τον απολογισμό της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος για την περίοδο 1987-1988.

3. Τέλος, **ο εξωραϊσμός της Μασονίας**, που επιχειρούν επίλεκτα στελέχη του Πατριαρχείου, μετά τον αφορισμό της το 1815 από τον εθνομάρτυρα Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Κυπριανό, ως και την καταδίκη της το 1932 από την Εκκλησία της Ελλάδος, **είναι ενδεικτικό πόσο έχει ήδη διεισδύσει στα Πατριαρχεία.**

Στα πλαίσια αυτά ο γνωστός «οικουμενιστής» Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων Αθηναγόρας Κοκκινάκης σε δηλώσεις του υποστήριξε:

*«Υστερα, λοιπόν, από τόσων αιώνων διαμάχη η Δυτική Εκκλησία ήυρε την αλήθεια, οι υπερφρονούντες όμως παρ' ημίν και μετ' αυτών θρησκέμποροι τινές, ήρχισαν πόλεμον εναντίον χιλιάδων καλών Ορθοδόξων Χριστιανών εν Ελλάδι και απανταχού, επειδή ανήκουν εις την Οργάνωσιν των Μασόνων*

*Τι κακό έκαμαν εις την Ελλάδα οι Μασόνοι; ...».*

<sup>14</sup> Πυθαγόρας-Γνώμων 1934, 2, 40. Πυθαγόρας 1977, τ. 58, σ. 47, 49. Πυθαγόρας 1993, τ. 9, σ. 276. Τεκτονικό Δελτίο 1970, σ. 134. «Εταιρία Φύλικών», Μάρτιος 1973, αρ.12 κ. ά.

<sup>15</sup> Ορθόδοξος Τύπος (1116) 3.3.1995, σ. 1.

<sup>16</sup> Τεκτονικό Δελτίο (25) 1968, σελ. 307

<sup>17</sup> Σοβαρά καταγγελία, Ορθόδοξος Τύπος (827) 24.2.1989, Στενή συνεργασία μασόνων-Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, Ορθόδοξος Τύπος (831) 14.4.1989, σ. 1.



**Συνεχίζοντας τις δηλώσεις του αυτές ο Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων Αθηνάγορας λέγει:**

*«Ο Οικουμενικός Πατριάρχης αείμνηστος Αθηνάγορας ερωτηθείς υπ' εμού εάν είναι μασόνας, εδήλωσε κατηγορηματικότερα, ότι δεν είναι μασόνας<sup>18</sup>. Αλλ' οι θρησκέμποροι και οι ιεροκάπηλοι δεν εδίστασαν να κοινολογήσουν τον Πατριάρχην της Ορθοδοξίας και να θεωρήσουν αυτόν ως αποστάτην και αιρετικόν. Ας μάθουν, όθεν την αλήθειαν και η αλήθεια ελευθερώση αυτούς»<sup>19</sup> !*

## **6. Η άλωση της Ορθοδοξίας από τον Οικουμενισμό**

**1. Ο Οικουμενισμός** και υπό τις δύο μορφές του, τον Προτεσταντικό και τον Παπικό, **διείσδυσε στην Ορθόδοξη Εκκλησία**, με την ενεργό συμπαράσταση των υποτιθεμένων φρουρών της, που είναι οι ποιμένες της!

Στην αρχή έδρασε ο Προτεσταντικός Οικουμενισμός. Από τα τέλη της τελευταίας δεκαετίας του 1950 και μετά, έδρασε και ο Παπικός.

Πρέπει να επισημάνουμε τις διάφορες «θεωρίες», που αφορούν τα κανονικά όρια της Εκκλησίας. Τέτοιες «θεωρίες» είναι η «βαπτισματική θεολογία», η «θεολογία της διευρυμένης Εκκλησίας», η «θεολογία των αδελφών Εκκλησιών» κ. ά.

**2.. Κατά τη «βαπτισματική θεολογία»**, το βάπτισμα (ορθόδοξο ή ετερόδοξο) οριοθετεί την Εκκλησία, η οποία έτσι περιλαμβάνει στους κόλπους της Ορθοδόξους και ετερόδοξους. Η «θεολογία» αυτή είναι η βάση του παπικού Οικουμενισμού».

Κατά τους παπικούς, οι αιρετικοί, που βαπτίστηκαν ορθώς κατά τύπον στην κοινότητά τους, έχουν λάβει το βάπτισμα της αληθινής Εκκλησίας, που γι' αυτούς είναι η Λατινική, σύμφωνα με απόφαση της Συνόδου του Τριδέντου (1545). Η Σύνοδος αυτή όρισε, με τον 13<sup>ο</sup> κανόνα της, ότι «το βάπτισμα υπό των αιρετικών διδόμενον, μετά σκοπού ποιήσαι ό,τι ποιεί η Εκκλησία, αληθινόν βάπτισμα είναι»<sup>20</sup>.

Κύριος εκφραστής της «βαπτισματικής θεολογίας» στο χώρο της Ορθοδοξίας είναι ο **Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης Ζηζιούλας<sup>21</sup>**. Την δέχονται όμως και πολλοί άλλοι, όπως Πατριάρχες κλπ.:

**α. Ο Πατριάρχης Δημήτριος** στο Πασχαλινό μήνυμά του το 1974 γράφει:

*«Όθεν και ημείς από της καθ' ημάς Ανατολής...μετά πάντων των επί της γης εις Χριστόν βαπτισθέντων και Αυτόν ενδυσάμενων...εορτάζομεν το Πάσχα, και ως εν αδιαίρετον σώμα Χριστού βιούμεν Αυτού την Ανάστασιν», καθ' όσον «εις ο Υιός του Θεού και ο Αναστάς εκ νεκρών, εν το Σώμα Αυτού, η Εκκλησία, και εν το Πάσχα των Χριστιανών»<sup>22</sup>.*

**β. Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος** σε κοινό ανακοινωθέν του με τον Πάπα κατά την επίσκεψή του στη Ρώμη το 1995 διακηρύττει:

<sup>18</sup> Η διάγνυση αυτή της μασονικής ιδιότητος του Αθηνάγορα δείχνει ότι ή ο ένας Αθηνάγορας, ή άλλος ψεύδονται!

<sup>19</sup> Ορθόδοξος Τύπος, (321) 20.7.1978.

<sup>20</sup> Π. Τρεμπέλα, Δογματική, τ. β', σ. 333, υποσημ. 54

<sup>21</sup> Βλ. σχετικό άρθρο του «Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement» περιοδ. Sourozh, No 21. Αύγουστος σ. 16-27.

<sup>22</sup> Επίσκεψις, 14.4.1974



«Εξορκίζομεν τους πιστούς μας, Καθολικούς και Ορθόδοξους, να ενισχύουν το πνεύμα της αδελφότητας, το οποίον προέρχεται εκ του μοναδικού βαπτίσματος και της συμμετοχής εις την μυστηριακήν ζωήν...».

Ο Πάπας και ο Πατριάρχης «περιέλαβον εις τας προσευχάς των όλους εκείνους οι οποίοι, ως εκ του Βαπτίσματός των, είναι ενσωματωμένοι εις τον Χριστόν...»<sup>23</sup>

γ. Ο Πατριάρχης Αντιόχειας Ιγνάτιος σε ομιλία του στην «Εβδομάδα Προσευχής για την ενότητα των χριστιανών» στη Γενεύη το 1987, είπε:

Είμεθα όλοι (Ορθόδοξοι και ετερόδοξοι) μέλη Χριστού, ένα και μοναδικό σώμα, μία και μοναδική "καινή κτίσις", εφ' όσον το κοινό μας βάπτισμα μας ελευθέρωσε από τον θάνατο»<sup>24</sup>.

3. Πέρα απ' τη «βαπτισματική θεολογία» διατυπώθηκαν και άλλες κακόδοξες «θεολογίες» για τα κανονικά όρια της Εκκλησίας. Τέτοιες «θεολογίες» είναι της «Διευρυμένης Εκκλησίας», των «Αδελφών Εκκλησιών» κ.ά.

Η «θεολογία» της «Διευρυμένης Εκκλησίας». Αυτή δέχεται «Εκκλησία εν ευρυτάτη εννοία»<sup>25</sup>. Δέχεται επίσης την ύπαρξη «Εκκλησίας του Χριστού εν τω συνόλω της» και «όχι πλέον της Ορθοδοξίας μόνης»<sup>26</sup>. Ακόμη, δέχεται την ύπαρξη «Εκκλησίας εκτός Εκκλησίας», «εκτός των τειχών»<sup>27</sup>, «εκτός των κανονικών ορίων»<sup>28</sup>, «εκτός εκκλησιαστικών συνόρων»<sup>29</sup>!

<sup>23</sup> Επίσκεψις, (520) 31.7.1995, σ. 20. Τις ανωτέρω δηλώσεις του Βαρθολομαίου επέκρινε η Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους, η οποία υποστήριξε:

«Είναι προφανές από τα ανωτέρω, Παναγιώτατε, ότι το Άγιον Βάπτισμα της καθ' ημάς Ορθόδοξου Εκκλησίας εξισούται με το της εν τη αιρέσει ευρισκομένης Ρ/Καθολικής και ότι αι δύο Εκκλησίαι συναποτελούν την Μίαν Αγίαν Καθολικὴν και Πρόκειται περί καινοφανούς εκκλησιολογίας μη εκφραζούσης την Ορθόδοξον αυτοσυνηδυσίαν, ως διετύπωσαν αυτήν οι περιώνυμοι Σύνοδοι του 1722, του 1727, του 1838, του 1835, η Εγκύκλιος των τεσσάρων Πατριαρχών της Ανατολής και των περί αυτούς Συνόδων του 1848, ως και αι Ορθόδοξοι Αντιπροσώπειαι αι συμμετασχούσαι εις τας κατά καιρούς Γενικάς Συνελεύσεις του Π.Σ.Ε.» [βλ. *Ορθόδοξος Τύπος* (1154) 22, 12.1995].

<sup>24</sup> Επίσκεψις (370) 15.1.1987, σ. 8-13

<sup>25</sup> βλ. Γ. Γαλίτη, Η Εκκλησία και οι Εκκλησίες, περιοδικό Γρηγόριος Παλαμάς (755) Νοέμ. Δεκ. 1994, σ. 543. Μητρ. Ελβετίας Δαμασκηνού, Επίσκεψις (523) 31. 10. 1995, σ. 13. Οι αναφορές γίνονται στις απόψεις του Ι. Καρμίρη, ο οποίος τοποθετεί «εις την εν ευρυτέρα εννοία Εκκλησίαν» και ετεροδόξους και ετεροθρήσκους!

<sup>26</sup> βλ. περιοδ. «Εκκλησία» (7) 1.5. 1988, σ. 267<sup>α</sup>. Απόψεις του Μητρ. Περγάμου Ιωάννου Ζηζιούλα την 27.2. 1988 στον εσπερινό της Κυριακής της Ορθοδοξίας ενώπιον της Πατριαρχικής Συνόδου κ.ά.

<sup>27</sup> Βλ. Γ. Γαλίτη, Η Εκκλησία και οι Εκκλησίες, περιοδικό Γρηγόριος Παλαμάς (755) Νοέμ. Δεκ. 1994, σ. 537 και 543. Απόψεις του π. Σεργίου Μπουλγκάκωφ (Ecclesia extra ecclesiam, extra muros) και του Ι. Καρμίρη.

<sup>28</sup> Κατά τον Μητροπολίτη Τρανουπόλεως (νυν πρ. Ελβετίας) Δαμασκηνό:

«Οφείλομεν να είμεθα έτοιμοι να αναζητήσωμεν την παρουσίαν του Πνεύματος – πράγμα το οποίον σημαίνει την Εκκλησίαν – και εκτός των ιδικών μας κανονικών ορίων, προς τα οποία ταυτίζομεν την μίαν, αγίαν, καθολικὴν και αποστολικὴν Εκκλησίαν». (Επίσκεψις 260/ 15.10.1981,

<sup>29</sup> Κατά τον Μητροπολίτη Ελβετίας (πρ. Τρανουπόλεως) Δαμασκηνό:

«Μόνο η στάση αυτή θα μας επιτρέψη να αναγνωρίσωμε ακόμη και Εκκλησίας έξω από τα δικά μας εκκλησιαστικά σύνορα, σύνορα που πολύ συχνά έχομε την τάση να ταυτίζωμε κατά τρόπο αποκλειστικό με τη σωτηρία εντός της Μιάς...». [Επίσκεψις (517) 30.4.1995, σ. 10. και 518/ 31.5. 1995, σ.1].

Στον «οικουμενιστή» αυτόν Μητροπολίτη πρώην Ελβετίας Δαμασκηνό, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χριστόδουλος, κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στο Π.Σ.Ε. στη Γενεύη απένειμε τα ανώτατα εύσημα της Εκκλησίας της Ελλάδος, ειπών στην προσφώνησή του τα εξής: «Εις το σημείον αυτό θεωρώ χρέος μου όπως εκφράσω τα θερμά μου συγχαρητήρια εκ μέρους συμπάσης της Ελλαδικής Εκκλησίας δια το προφητικόν έργον, την πολύπλευρον διακονίαν και το θωισιαστικόν φρόνημα του Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Ελβετίας και νυν Ανδριανουπόλεως κ. Δαμασκηνού Παπαδρέου, δι' όσα ούτος έπραξε δια την πραγματοποιήσιν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθόδοξου Οικογενείας και την Ενότητα της Εκκλησίας», [Περιοδικό «Παρακαταθήκη» (48) Μάιος – Ιούνιος 2006, σ. 22].



Η «**θεολογία**» των «**Αδελφών Εκκλησιών**». Κατά τη νεοφανή αυτή «**θεολογία**» οι υπάρχουσες χριστιανικές κοινότητες είναι «αδελφές εκκλησίες», οι οποίες βρίσκονται κάτω από τη σκέπη της «Μίας αγίας καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας».

Και η θεωρία αυτή των «αδελφών Εκκλησιών» έχει τους υποστηρικτές της μεταξύ των Ορθοδόξων, όπως τον Βαρθολομαίο, ο οποίος το 1993 έχει δηλώσει ότι Ορθοδοξία και Αγγλικανισμός είναι «αδελφαί εκκλησίες»<sup>30</sup>!

Επίσης, ο Βαρθολομαίος στο «Κοινό Ανακοινωθέν» με τον Πάπα το 1995 επιβεβαιώνοντας την Συμφωνία του Μπελεμέντ, λέγει:

*«Ο Διάλογος αυτός απεδείχθη γόνιμος και κατέστη δυνατόν να προχωρήσει κατά τρόπον ουσιαστικόν» και «η Μικτή Επιτροπή ηδυνήθη να διακηρύξει ότι αι Εκκλησίαι μας αναγνωρίζονται αμοιβαίως ως Αδελφαί Εκκλησίαι, υπεύθυνοι από κοινού διά την διατήρησιν της μοναδικής Εκκλησίας του Θεού...»<sup>31</sup>!*

Τις πιο πάνω κακόδοξες «**θεωρίες**» για τα κανονικά όρια της Εκκλησίας υποστηρίζουν δυστυχώς και μεγάλα ονόματα της Ορθόδοξης ακαδημαϊκής θεολογίας, όπως ο Ιω. Καρμύρης<sup>32</sup> κ.ά.

**4. Ο Προτεστάντικος Οικουμενισμός** ανατρέπει ολόκληρο το οικοδόμημα της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Αρνείται την ύπαρξή της, που ομολογούν οι Ορθόδοξοι στο Σύμβολο της Πίστεως. Κατόπιν τούτου διερωτάται κάποιος πως είναι δυνατόν Ορθόδοξοι να είναι οπαδοί και θιασώτες του «Προτεστάντικου Οικουμενισμού»;

Η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει την αυτοσυνειδησία ότι είναι η μόνη «Μία αγία καθολική και αποστολική Εκκλησία»! Είναι η μόνη ασφαλής οδός σωτηρίας του ανθρώπου! Οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας, που είναι το «στόμα του Χριστού», κατά τον Δαμασκηνό, τη θεωρούν αποκλειστική οδό σωτηρίας<sup>33</sup>. Όσοι αποσχίστηκαν από αυτή είναι αιρετικοί! Η αίρεση και το σχίσμα οδηγούν τον άνθρωπο στην απώλεια! Ο μόνος τρόπος για την ένωση όλων των χριστιανών είναι η επάνοδός τους στην Εκκλησία!

<sup>30</sup> Επίσκεψις, (499) 31.12.1993., σ. 6.

<sup>31</sup> Επίσκεψις, (520) 31.7.1995, σ. 19.

<sup>32</sup> Ο καθηγητής της Δογματικής στη Θεολογική Σχολή Αθηνών Ι. Καρμύρης υπήρξε εκφραστής της «βαπτισματικής θεολογίας» και της αρχής της διευρυμένης Εκκλησίας», κυρίως στον εναρκτήριο Λόγο του στην Ακαδημία Αθηνών [βλ. π. Γ. Μεταλληνός, *Ορθόδοξος Τύπος*, (1584) 11.2.2005].

Κατά τον Ιω. Καρμύρη:

«Η κιβωτός της σωτηρίας... επεκτεινομένη μυστηριωδώς περιτυύσσεται όλον τον κόσμον... τους ετεροδόξους χριστιανούς και τους αιρετικούς και τους μη χριστιανούς ετεροθρήσκους, οι οποίοι διακρινόμενοι επί τη αγάπη ενεργουμένη πίστει... συνάπτοντας εσωτερικώς και πνευματικώς και αοράτως και απορρητώς μετ' αυτής και γίνονται ούτως αόρατα οιονεί μέλη αυτής [βλ. Ιω. Καρμύρη, «Η παγκοσμιότητα της εν Χριστώ σωτηρίας», Πρακτικά της Ακαδημίας Αθηνών, έτος 1980, τομ. 55, Αθήναι 1981, σ. 270, *Ορθόδοξος Τύπος*, (1600) 10.7.2005, σ. 5].

«Αλλά, και πέραν των ορίων της ορατής Εκκλησίας επεκτείνεται «η σωτήριος πάντων ανθρώπων χάρις του Θεού» (Τιτ. 2, 11), [βλ. Καρμύρη, Η παγκοσμιότητα της εν Χριστώ σωτηρίας, Πρακτικά Ακαδ. Αθηνών, έτος 1980, τομ. 55, Αθήναι 1981, σ. 263 *Ορθόδοξος Τύπος* (1600) 10.7.2005, σ. 5].

«Η Εκκλησία είναι μία και μοναδική και ηνωμένη ενώπιον του Τριαδικού Θεού, εις το όνομα του οποίου βαπτίζονται πάντα τα μέλη αυτής, αποκτώντα ούτω την δικαίωσιν εαυτών, ανεξαρτήτως εις ποίαν ομολογίαν ανήκουν, ενούμενα μετά του Χριστού και μετ' αλλήλων εις εν σώμα, το οποίον δεν δύναται να μερίζεται εις πλείονα σώματα» (Καρμύρη, Δογματική, Ε' Ορθόδοξος Εκκλησιολογία, 241, 242, 243, Αθήναι 1973).

<sup>33</sup> Ο Καρχηδόνης Κυπριανός λέγει ότι «έξω από την Εκκλησία, ουδεμία ελπίς σωτηρίας υπάρχει».



α. Η διείσδυση του Προτεστάντικου Οικουμενισμού στο χώρο της Ορθοδοξίας **άρχισε κυρίως με την Εγκύκλιο του 1902 του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωακείμ Γ'**<sup>34</sup>. Σ' αυτή αναγνωρίζονται για πρώτη φορά οι αιρετικές κοινότητες της Δύσεως, οι «αναδενδράδες» του Χριστιανισμού, ως αληθινές «εκκλησίες» με τις οποίες ζητούσε προσέγγιση και προλείανση του εδάφους για να καταστούν όλοι οι χριστιανοί «μία ποιμήν υπό ένα ποιμένα»! Ο Ιωακείμ ο Γ' θεωρείται ένας εκ των πρωτεργατών του Οικουμενισμού<sup>35</sup>.

β. Στο **Πατριαρχικό Διάγγελμα του 1920** εξισώνεται η Ορθόδοξη Εκκλησία με τις πολλές και πλανεμένες παρασυναγωγές των αιρετικών. Το Πατριαρχείο τις αναγνωρίζει και τις ονομάζει «εκκλησίες του Χριστού», «οικείας εν Χριστώ, συγκληρονόμους και σύσσωμους της επαγγελίας του Θεού εν Χριστώ»<sup>36</sup>!

Είναι αυτό το Διάγγελμα που αποτέλεσε τον «Καταστατικό Χάρτη» της συμμετοχής των Ορθοδόξων στην Οικουμενική Κίνηση.

**Το 1948 το Οικουμενικό Πατριαρχείο** γίνεται ιδρυτικό μέλος του λεγόμενου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών». Εκτός από το Οικουμενικό Πατριαρχείο σταδιακά όλα τα λοιπά Πατριαρχεία και οι λοιπές Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες ζήτησαν κι έγιναν μέλη του Π.Σ.Ε.

Υστερα φθάνουμε στο διαβόητο Αθηναγόρα, που κατέρριψε κάθε φραγμό της Ορθοδοξίας προς την αίρεση.

γ. Ο **Αθηναγόρας** μέχρι τα τέλη περίπου της δεκαετίας του 1950 ακολούθησε πιστά τον προτεστάντικο Οικουμενισμό.

Εφθασε στο σημείο να αναγνωρίζει **τους πάστορες** των Προτεστάντων ως πραγματικούς ιερείς, που τελούν τα μυστήρια της Εκκλησίας. Απευθυνόμενος σ' ένα τέτοιο πάστορα, τον Ρότζερ Σούλτς, ηγούμενο της Προτεστάντικης Μονής του Ταιζέ της Γαλλίας, του είπε: «**Είστε ιερέυς. Θα μπορούσα να λάβω το Σώμα και Αίμα του Χριστού από τις χείρας σας... Θα μπορούσα να εξομολογηθώ σε σας...**»<sup>37</sup>!

Εξάλλου, σε Πατριαρχικό μήνυμά του το 1968 τόνισε ότι «όταν ενωθούν όλες οι υπάρχουσες σήμερα εκκλησίες **θα επανιδρύσουν την Μίαν, Αγίαν, Καθολικὴν και Αποστολικὴν Εκκλησίαν**»<sup>38</sup>!

Το περίεργο είναι το πώς δεν ξεσηκώθηκαν τότε οι «Ορθόδοξοι» πιστοί, και πολύ περισσότερο οι «αγρυπνούντες υπέρ της Ορθοδοξίας» «συλλειτουργοί» του Ιεράρχη, που εξακολούθησαν, ψευδόμενοι ενώπιον Θεού, κατά την ώρα της θείας λειτουργίας, να τον θεωρούν «ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας», ευχόμενοι την «μακροημέρευσή» του!

δ. **Ακολούθως, ο Δημήτριος**, που όταν εξελέγη Πατριάρχης υποσχέθηκε να ακολουθήσει πιστά τη γραμμή του προκατόχου του Αθηναγόρα, στο Πασχαλινό μήνυμά του το 1974 έγραψε:

*«Θεν και ημείς από της καθ' ημάς Ανατολής... μετά πάντων των επί της γης εις Χριστόν βαπτισθέντων και Αυτόν ενδυσσάμενων... εορτάζομεν το Πάσχα, και ως εν αδιαίρετον σώμα*

<sup>34</sup> Ο εθνομάρτυρας Σμύρνης Χρυσόστομος, τον οποίο ο Ιωακείμ ο Γ' το 1902 με απόφαση της Συνόδου του χειροτόνησε Μητροπολίτη Δράμας, το 1908 στρέφεται εναντίον του και τον αποκαλεί «ξόδανον» και «κιβδηλότατον των Πατριαρχών», [Γ. Μεταλληνού, Ο Δράμας Χρυσόστομος και η διαπάλη Οικουμενικότητας και Εθνικότητας, *Ορθόδοξος Τύπος*, (1428) 5.10.2001, σ. 4].

<sup>35</sup> Παύλου Γρηγορίου, Πορεία προς την ενότητα, τ. Α', Αθήνα 1978, σ. 31.

<sup>36</sup> Ιω. Καρμίρη, ΔΣΜ, τ. β', Αυστρία 1968, σ. 1056.

<sup>37</sup> Αρχιμ. Ευσ. Παπαστεφάνου, Εκκλησις, *Ορθόδοξος Τύπος*, (122-123) 1 & 20 Ιουλίου 1970, σ. 4.

<sup>38</sup> αρχιμ. Επιφ. Θεοδοροπούλου, Τα δύο άκρα σ. 24, *Ορθόδοξος Τύπος*, (1600) 10.6.05



Χριστού βιούμεν Αυτού την Ανάστασιν», καθ' όσον «εις ο Υιός του Θεού και ο Αναστάς εκ νεκρών, εν το Σώμα Αυτού, η Εκκλησία, και εν το Πάσχα των Χριστιανών»<sup>39</sup>.

Στο δε Διάγγελμά του για τα 25 χρόνια από την ίδρυση του Π.Σ.Ε (16.8.1973) είπε ότι θεωρεί την ίδρυση και λειτουργία του Π.Σ.Ε. ως

«μίαν των οδών την οποίαν εξέλεξεν ο Κύριος (!) ίνα καταστήση περισσότερον ακουστήν εις τους ανθρώπους την «καινήν» εντολήν της αγάπης και περισσότερον σεβαστόν εις τας Εκκλησίας Αυτού το παράγγελμα προς κατάλλαγήν, ειρήνην και ομόνοιαν...»<sup>40</sup>

Επίσης, κατά την επίσημη επίσκεψή του στην Αγγλία, στις 7.10.1987, δήλωσε:

«... Θα ήτοι αδιανόητον να οπισθοχωρήσουν αι Εκκλησίαι και να διακόψουν τους θεολογικούς ενωτικούς διαλόγους των, (σημ. λόγω της χειροτονίας γυναικών) τόσο τους διμερείς, όσον και τους πολυμερείς... διότι, αναμφιβόλως, σήμερα οι χριστιανοί δεν δυνάμεθα να ζήσωμεν και να εργασθώμεν, ως άλλοτε, εν απομονώσει αλλήλων, αλλ' αντιθέτως έχομεν "αμοιβαίαν ευθύνην και αλληλεξάρτησιν εν τω σώματι του Χριστού»<sup>41</sup>!

**ε. Ο Βαρθολομαίος** δεν υστέρησε σε απόψεις υπέρ του Προτεστάντικου Οικουμενισμού. Ο Γάλλος θεολόγος Ολιβιέ Κλεμάν, πρώην παπικός, που μεταστράφηκε στην Ορθοδοξία, αναφέρει σε βιβλίο του, που έγραψε για τον Βαρθολομαίο, ότι ο τελευταίος πιστεύει ότι:

«Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Συμβόλου της Πίστεως, αλλά απλώς μία από τις μείζονες εκφράσεις του χριστιανισμού, που έχει συνείδηση ότι μέσα της υπάρχει ακόμα η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία»<sup>42</sup>!

**στ. Ο Πατριάρχης Σερβίας Γερμανός** το 1971, που τότε ήταν ένας από τους Προέδρους του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, σε μήνυμά του, που υπέγραψε με τους άλλους Προέδρους του Οργανισμού αυτού, έχει διακηρύξει ότι **όλες οι χριστιανικές κοινότητες αποτελούν μέρος της μιας μεγάλης χριστιανικής Εκκλησίας.**

Δηλαδή και η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι απλώς μία κοινότητα, η οποία αποτελεί μέρος της χριστιανικής Εκκλησίας, σύμφωνα με την αιρετική «θεωρία των κλάδων». Ιδού το σχετικό απόσπασμα του μηνύματος:εξής:

«Και η βιαία πνοή της ανανεώσεως θα πνεύσει εις το μέγα πεδίο της Εκκλησίας, καθώς και εις έκαστην των κοινοτήτων αυτής, διότι δεν είναι απλές διοικητικές ενότητες, αλλ' αποτελούν μέρος μιας μεγάλης χριστιανικής Εκκλησίας»<sup>43</sup>!!

**ζ. Ο Πατριάρχης Αντιόχειας Ιγνάτιος** το 1987 ισχυρίσθηκε στη Γενεύη:

«Είμεθα όλοι (Ορθόδοξοι και ετερόδοξοι) μέλη Χριστού, ένα και μοναδικό σώμα, μία και μοναδική «κοινή κτίσις, εφ' όσον το κοινό μας βάπτισμα μας ελευθέρωσε από τον θάνατο»!

<sup>39</sup> Επίσκεψις, 14. 4. 1974

<sup>40</sup> Β. Σταυρίδου, Ιστορία της Οικουμενικής Κινήσεως, Θεσ/κη 1984<sup>2</sup>, σ. 340 παρ. 2 και 3.

<sup>41</sup> Επίσκεψις (393) 15.2.1987, σ. 9-10.

<sup>42</sup> Χριστιανική 25.9. 1987 και Ορθόδοξος Τύπος (1244) 17.10. 1997

<sup>43</sup> Ορθόδοξος Τύπος (144) 15. 7. 1971, σελ. 4



5. **Η Ορθόδοξη Εκκλησία** θεώρησε και θεωρεί τον «Οικουμενισμό», όχι μόνο ως αίρεση, αλλά ως **παναίρεση!** Θεωρεί ότι καταλύει το περί Εκκλησίας δόγμα, που έχει διατυπωθεί στο Σύμβολο της πίστεως, το οποίο θέσπισε η Α' και Β' Οικουμενική Σύνοδος.

Ο Οικουμενισμός δεν πλήττει μόνο τα δόγματα της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Πλήττει **ακόμη και το αγιολόγιό της**. Έφτασαν στο σημείο Οικουμενιστές Ορθόδοξοι κατ' όνομα Ιεράρχες ν' ανακηρύζουν ως «άγιο» τον δεδηλωμένο «οικουμενιστή» και **μασόνο Χρυσόστομο Σμύρνης Χρυσόστομο Καλαφάτη**<sup>44</sup>!

**α. Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χριστόδουλος**, , ομολόγησε:

*«Ο Οικουμενισμός, πραγματικά έτσι όπως έχει επικρατήσει να σηματοδοτείται ο όρος αυτός, βεβαίως είναι αίρεσις, διότι σημαίνει απάρνηση βασικών χαρακτηριστικών γνωρισμάτων της Ορθοδόξου Πίστεως, όπως είναι, φέρ' ειπείν, η αποδοχή της θεωρίας των κλάδων...*

*Εμείς πιστεύουμε ότι η Ορθοδοξία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Τέρμα! Σ' αυτό, δεν γίνεται συζήτηση. Επομένως, πας όστις πρεσβεύει τα αντίθετα μπορεί να λέγεται οικουμενιστής και επομένως να είναι αιρετικός»*<sup>45</sup>!

**β. Ο Ιουστίνος Πόποβιτς** γράφει για το φαινόμενο του Οικουμενισμού, ότι :

*«Ο Οικουμενισμός είναι κοινό όνομα δια τους ψευδοχριστιανούς, διά τας Ψευδεκκλησίας της Δυτικής Ευρώπης. Μέσα του ευρίσκεται η καρδιά όλων των Ευρωπαϊκών Ουμανισμών με επικεφαλής τον Παπισμόν.*

*Όλοι δε αυτοί οι ψευδοχριστιανοί, όλαι αι ψευδεκκλησiae δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μία αίρεσις παραπλέρως, εις την άλλην αίρεσιν. Το κοινόν Ευαγγελικόν όνομά τους είναι η παναίρεσις»*<sup>46</sup>.

Υστερα απ' όλα αυτά διερωτάται κανένας, **πως είναι δυνατόν Πατριάρχες, Αρχιεπίσκοποι και άλλοι μεγαλόσχημοι** ιερωμένοι της Ορθοδοξίας, αλλά και λαϊκοί ακόμα, να είναι Οικουμενιστές;

**γ. Στο παραπάνω εύλογο ερώτημα** απαντά με το δικό του τρόπο ο αγιορείτης λόγιος **μοναχός Θεοκλήτος Διονυσιάτης**, ο οποίος λέγει για τους ανθρώπους αυτούς:

*«Οι “οικουμενισται” είναι γελοία υποκείμενα, δυστυχείς, σιγματίαι, φαντασιόπληκτοι, αβαθείς, προκαλούντες πότε τον οίκτον και πότε τον πικρόν γέλωτα εις τους Ορθοδόξους χριστιανούς. Επιδεικνύον πολυμάθειαν, ενώ είναι επιπόλαιοι και αντιφατικοί....»*<sup>47</sup>

## 7. Η Ορθοδοξία στα δίχτυα της Πανθηρησκείας

<sup>44</sup> Πρέπει ν' αναφερθεί επίσης το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια, από την εποχή του Αθηναγόρα, «αγιοποιούνται» πρόσωπα αφερέγγυα από πλευράς αγιότητας. Στα ίδια αυτά πλαίσια εντάσσεται και ο γιορτασμός των γενεθλίων τους από πολλούς πιστούς, αντί της γιορτής του αγίου το όνομα του οποίου φέρουν!

<sup>45</sup> από συνέντευξη Χριστόδουλου στον π. Κ. Στρατηγόπουλο στην εκπομπή «Ράδιο-Παράγκα», την 24.5.1998. Βλ. επίσης περιοδικό. Παρακαταθήκη Θεσ/κης Ιούλιος – Αύγουστος 1998 και Αρχιμ. Κυπριανού Αγκυριανίτου, Η δραματική κρίσις της Οικουμενικής κινήσεως και η αφύπνισις του Ορθοδόξου Αντι-οικουμενισμού, Αθήνα 2000, σ. 57.

<sup>46</sup> Ιουστίνος Πόποβιτς, Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός, Θεσ/κη 1974, σ.224

<sup>47</sup> Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Η ανατομία του «οικουμενισμού» ΤΥΠΟΣ 67 Σεπτ. 1966, σ. 1.



1. Η διείσδυση της Πανθηρσκειάς στο χώρο της Ορθοδοξίας **καταδεικνύεται ακόμα και από τις δηλώσεις** μερικών κορυφαίων εκκλησιαστικών ηγετών, που επέχουν τον τόπο των «ψευδοπροφητών» του Ευαγγελίου.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι:

**α. Ο Αθηναγόρας**, ο οποίος απέδειξε τον εαυτό του διαπρύσιο κήρυκα της «Νέας Εποχής» και της «Πανθηρσκειάς». Παραθέτουμε μερικές από τις δηλώσεις του:

Σε ομιλία του προς τους ιερείς της Αμερικής έχει ομολογήσει:

*«Με την ενότητα των Εκκλησιών βαδίζουμε και προς μίαν Πανανθρωπότητα»<sup>48</sup>!*

Επίσης σε συνέντευξή του στην Τουρκική εφημερίδα «Βατάν» δήλωσε:

*«Απατώμεθα και αμαρτάνομεν, εάν νομίζομεν ότι η Ορθόδοξος πίστις κατήλθεν εξ ουρανού και ότι τα άλλα δόγματα είναι ανάξια. Τριακόσια εκατομμύρια ανθρώπων εξέλεξαν τον μουσουλμανισμό, δια να φθάσουν εις τον θεόν των και άλλαι εκατοντάδες εκατομμυρίων είναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπός κάθε θρησκείας είναι να βελτιώσει τον άνθρωπο».*

Ο αρχισυντάκτης της «Βατάν» έγραψε:

*«Η φωνή αυτή μας έρχεται για πρώτη φορά, από το Φανάριον, αλλά το βέβαιον είναι ότι ο Αθηναγόρας αυτά τα έλεγε πάντοτε εις την Αμερικήν»<sup>49</sup>!!!*

Ο Πατριάρχης Μάξιμος Ε΄ κατήγγειλε ότι ο Αθηναγόρας στο περιοδικό «Ορθοδοξία» του Πατριαρχείου έχει εκθειάσει τον Μωαμεθανισμό και ότι θεάθηκε να προσεύχεται στην μεν Κωνσταντινούπολη στο τέμενος Εγιούπ, στα δε Ιεροσόλυμα στο τέμενος Ομάρ!

Και αναφέρει τα λόγια του, που έλεγε:

*«Εμείς εις το χωριό μας, εις το πατρικό μας σπίτι, είχομεν δύο, τον παπά και τον δερβίση, τον δερβίς' Κιαμήλ. Εξομολογούμεθα και ελέγομεν τα μυστικά μας εις τον δερβίς' Κιαμήλ, διότι εις τον παπά δεν είχομεν εμπιστοσύνη»<sup>50</sup>!*

**β. Ο Δημήτριος**, που τον διαδέχθηκε στον θρόνο Κωνσταντινουπόλεως, συνέχισε την γραμμή του Αθηναγόρα στα θέματα της «Πανθηρσκειάς»:

Σε μήνυμά του προς τους Μουσουλμάνους με την ευκαιρία του Μπαϊραμίου του 1972 διακήρυξε:

*«Ο εις Μέγας Θεός των πάντων, του οποίου τέκνα υπάρχομεν όλοι, όλοι οι πιστεύοντες και λατρεύοντες αυτόν, θέλει να σωθώμεν και να είμαστε αδελφοί. Θέλει, έστω και αν ανήκωμεν εις διαφόρους θρησκείας που όπως μάθαμε να αναγνωρίζωμεν τον άγιον Θεόν ως την αρχήν και το τέλος των πάντων, να αγαπώμεν αλλήλους και να σκεπτόμεθα μόνον το καλόν και αυτόν να πράττωμεν προς αλλήλους. Αυτή είναι η επιταγή της παρούσης ώρας εις τον κόσμον. Η αγάπη και το καλόν.*

*Βέβαιοι, ότι όλοι οι πιστοί και καλοί Μουσουλμάνοι, εμφορούνται υπό της αυτής ιδέας και μετά της αυτής χαράς θα δεχθούν το μήνυμα τούτο, της από Θεού*

<sup>48</sup> εφημ. «Χρόνος» Κωνσταντινουπόλεως 20.3.1949 και εφημ. Ορθόδοξος Τύπος (1467) 19.7.2002.

<sup>49</sup> Α. Καλόμοιρου, Δογματικά και Κανονικά θέματα, Ορθόδοξος Τύπος, (92) Οκτώβριος 1968, σ. 4

<sup>50</sup> Ο Πατριάρχης Μάξιμος καταγγέλλει τον Αθηναγόρα, Ορθόδοξος Τύπος (191-192) 1& 15.8. 1973, σελ. 1.



αδελφωσύνης, που μεταδίδεται επί τη μεγάλη εορτή του Ισλάμ. Τας συγχαρητήριους ευχάς, την αγάπην και τα αισθήματα αλληλεγγύης των πιστών χριστιανών»<sup>51</sup>.

#### γ. Ο Βαρθολομαίος

Ο Γάλλος Ορθόδοξος Ολιβιέ Κλεμάν, για τον οποίο μιλήσαμε πιο πάνω, στο ίδιο βιβλίο του για τον Βαρθολομαίο, γράφει ότι ο Βαρθολομαίος πιστεύει τα εξής:

*« Η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν είναι - η μοναδική - « Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία » του Συμβόλου της Πίστεως, αλλ' απλώς μία από τις μεζόνες εκφράσεις του Χριστιανισμού, που έχει πλήρη συνείδηση ότι μέσα της υπάρχει ακόμη « Μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία »....*

*Στον Ιουδαϊσμό και στο Ισλάμ λατρεύεται ο ίδιος με εμάς Θεός, ο Θεός του Αβραάμ. Υπάρχει θεολογία περί Τριάδος, έστω και αν αυτό δεν γίνεται κατανοητό σ' αυτές τις θρησκείες, καθώς και κοινή εσχατολογική προσδοκία του ερχομένου Μεσσία.*

*Ο Μωάμεθ είναι όχι απλώς προφήτης, αλλά και εξαγγελος της εποικημένης Κρίσεως, πράγμα που πρέπει να διδάξει και τους χριστιανούς. Οι μυστικισμοί των δύο αυτών μονοθεϊστικών θρησκειών έχουν παράλληλη πνευματική ανέλιξη με αυτήν της Ορθόδοξου ησυχαστικής παραδόσεως και οδηγούν στην ίδια πνευματική καταξίωση.*

*Οι αναζητήσεις της Νέας Εποχής ταυτίζονται με τις πνευματικές εμπειρίες της υψηλής θεολογίας της Εκκλησίας, όπως εκείνης του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού. Γι' αυτό δεν πρέπει να σπεύσουμε να καταδικάσουμε τον πειρασμό της Νέας Εποχής....*

*Στον Ινδουισμό και Βουδισμό υπάρχει μια πνευματικότητα, αντίστοιχη με την Ορθόδοξη, η οποία μπορεί να βοηθήσει και τους χριστιανούς....»<sup>52</sup>.*

**δ. Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Παρθένιος** έχει δηλώσει κατά καιρούς τα εξής πρωτοφανή και βλάσφημα:

*« Για μένα το θέμα της γνώσεως, αν το Ισλάμ είναι ή δεν είναι μία εμπνευσμένη θρησκεία, δεν τίθεται: είναι, βεβαίως, εμπνευσμένη.... Ο Μωάμεθ είναι άνθρωπος του Θεού, ο οποίος έκαμε τους Άραβας της ερήμου να πιστεύουν στον ένα Θεό, ικανούς να προσεύχονται, να νηστεύουν, να αγαπούν τους γείτονές τους και να εργάζονται για το καλό. Και αυτό είναι καλό πράγμα. »<sup>53</sup>.*

*« Το Ισλάμ, στο Κοράνιο μιλάει για Χριστό, για Παναγία κι' εμείς πρέπει να μιλήσουμε για το Μωάμεθ με θάρρος και τόλμη. Να δούμε την ιστορία του και την προσφορά του, το κήρυγμα του ενός Θεού και τη ζωή των μαθητών του, που είναι μαθητές του ενός Θεού....»<sup>54</sup>*

**ε. Ο Μητροπολίτης Ελβετίας Δαμασκηνός** έχει υποστηρίξει τα εξής:

*« Υπό την έννοια αυτή της φυσικής αποκαλύψεως του Θεού στον κόσμο νομιμοποιείται η αξιολόγηση των άλλων θρησκειών ως ανηκουσών στο ίδιο σχέδιο του Θεού*

<sup>51</sup> Ορθόδοξος Τύπος (176) 15. 12. 1972, σελ. 4.

<sup>52</sup> Χριστιανική 25.9. 1987 και Ορθόδοξος Τύπος (1244) 17.10. 1997

<sup>53</sup> Συλλογικός Τόμος You Shall Be My Witnesses επιμέλεια και έκδοση Γ. Λαμποπούλου, εκδόσεις Τέρτιος, σελ. 19, Κατερίνη 1993

<sup>54</sup> Πάντανος αριθμ. 1, σελ. 59.



για τη σωτηρία του κόσμου και ως ηθελημένων από τον Θεό οδών για τη δόξα και τη σωτηρία των πιστών τους»<sup>55</sup>

«Κατά βάθος, μια εκκλησία η ένα τέμενος αποβλέπουν στην ίδια πνευματική καταξίωση του ανθρώπου»<sup>56</sup>.

**στ. Ο Κώστας Μπέης**, καθηγητής της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, που πρόσφατα χειροτονήθηκε ιερέας, διακηρύττει:

**«Κάθε θρησκεία, κάθε δόγμα, κάθε μειονοτική ή υπό διωγμό αίρεση είναι κλίμακα που μετράει τους πιστούς της στη λατρεία του ίδιου του Θεού... Καμιά θρησκεία δεν κατέχει το Θεό. Όλες οι θρησκείες είναι απλώς προσβάσεις στον Θεό, που κανείς δεν κατέχει... κάθε λαός έχει το δικαίωμα να προσεγγίζει μέσα από τη δική του ιστορική και πολιτιστική παράδοση (τον ένα και μοναδικό Θεό): άλλοι δια μέσου του Ιησού, άλλοι δια μέσου των Προφητών, άλλοι δια μέσου του Βούδα ή του Μωάμεθ, άλλοι δια μέσου της ομορφιάς της φύσης. Απ' όποια αφετηρία κι αν υψωθεί ο θυματός και η προσευχή, ανεί τον ένα και μοναδικό Θεό»<sup>57</sup>!**

**2.** Οι «Διαθρησκειακές» συνάξεις, συνέδρια και συμπροσευχές καταδεικνύουν επίσης την διείσδυση της «πανθρησκείας» στο χώρο της Ορθοδοξίας.

**α.** Για τις Διαθρησκειακές συνάξεις, γράφει ο π. Γεώργιος Μεταλληνός, ότι

«δεν είναι επιστημονικά συνέδρια, αλλά συνάξεις ομολογίας ενότητας, με βάση τον ένα Θεό. Οι συνάξεις αυτές λαμβάνουν χώρα περί τον πάπα, οι οποίες τον εμφανίζουν ως κέντρο αυτής της ενότητας και ηγέτη πνευματικό στην πράξη όλου του κόσμου. Γι' αυτό ονομάστηκε στη Δύση ο πάπας «πλανητάρχης N° 2»<sup>58</sup>

Και συμπληρώνει:

«Το 1970 στη Γενεύη, όπου το «μαντείο» κάθε αντιχριστιανικής – Αντορθόδοξης διαλόκης, στη δεύτερη διάσκεψη του Αμερικανικού Ιδρύματος «Ναός της κατανόησης, INC», δηλ. ενός «Συνδέσμου των Ηνωμένων Θρησκειών», ο Γεν. Γραμματέας του ΠΣΕ δρ. Ευγένιος Μπλάιηκ κάλεσε τους ηγέτες όλων των θρησκειών (2 Απριλίου) και έλαβε χώρα μία υπερομολογιακή λειτουργία και προσευχή στον καθεδρικό Ναό του Αγίου Πέτρου, κατά την οποία ο καθένας προσευχήθηκε στη δική του γλώσσα και σύμφωνα με το τυπικό της θρησκείας του.

Η παρότρυνση δε, ήταν να συνυπάρξουν έτσι στη λατρεία του ίδιου Θεού. Πρόκειται όμως για πιστή εφαρμογή της μασονικής μεθόδου της υπερβάσεως κάθε ιδεολογίας και πίστεως, για να επιτευχθή η ενότητα και μάλιστα υπό τον άρχοντα του κόσμου τούτου.

Κατά το υπάρχον διαφημιστικό υλικό των συνάξεων αυτών ήσαν παρόντες και Ορθόδοξοι αντιπρόσωποι, ο δε Σεβ. Μητροπολίτης Σηλυβρίας Αιμιλιανός του Οικουμενικού Πατριαρχείου, σχολάζων σήμερα εν Αιγίω, είναι μέλος της «Διεθνούς Επιτροπής του Ναού»<sup>59</sup>.

<sup>55</sup> Επίσκεψις (523) 31.10.1955, σ. 12.

<sup>56</sup> Επίσκεψις (494) 31.7.1993, σ. 23

<sup>57</sup> Κώστα Μπέης, Η κοινή αξία κάθε θρησκείας, Ελευθεροτυπία 24.12.1997, 9

<sup>58</sup> π. Γεώργιος Μεταλληνός, Οι διάλογοι χωρίς προσωπείον, Ορθόδοξος Τύπος (1486) 26.7.2002

<sup>59</sup> π. Γεώργιος Μεταλληνός, Οι διάλογοι χωρίς προσωπείον, Ορθόδοξος Τύπος (1486) 26.7.2002, σελ. 5. Το 1960 ιδρύθηκε στην Αμερική το ίδρυμα ο «Ναός της Κατανόησης». Αποτελεί ένα είδος «Συμβουλίου Ηνωμένων Θρησκειών». Αποβλέπει στη συνύπαρξη στη λατρεία του ίδιου Θεού, από οπαδούς όλων των θρησκειών. Στη «Διεθνή Επιτροπή του Ναού» μετέχει και ο Μητροπολίτης Αιμιλιανός Τιμαϊδής (βλ. Μητρ. Ωρωπού Κυπριανού, Παγκόσμιο Συμβούλιο



## β. Ο Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος θεωρεί

«ως δαιμονικής προελεύσεως» «το οικουμενιστικό σύνθημα, ότι όλες οι θρησκείες είναι καλές» και ότι «σε όλες τις θρησκείες πίσω από τα διαφορετικά ονόματα, λατρεύεται ο ίδιος ο Θεός»<sup>60</sup>.

Και συμπληρώνει

«Όποιος λέγει ότι στις διάφορες θρησκείες (Χριστιανισμό, Μωαμεθανισμό, Βουδισμό κλπ) οι άνθρωποι με διαφορετικά ονόματα λατρεύουν τον ίδιο Θεό, το βάπτισμα το έχει αρνηθή έμπρακτα! Το έχει χάσει»<sup>61</sup>

γ. 77 εξέχοντες κληρικοί και μοναχοί της Εκκλησίας της Ελλάδος σε διακήρυξή τους λένε:

«...Λύπη μας προξένησε η πρωτοβουλία του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Πρόντι να συνέλθουν οι εκπρόσωποι των τριών θρησκειών, Χριστιανισμό, Ιουδαϊσμό και Μουσουλμανισμού στις Βρυξέλλες στις 19 και 20 Δεκεμβρίου 2001. Το κοινό ανακοινωθέν όζει πανθρησκειακής νοοτροπίας, ασυμβίβαστες με την Ορθόδοξη εν Χριστώ αλήθεια....

Στην επίσκεψή του στο Ιράν ο Οικουμενικός Πατριάρχης ομίλησε απερίφραστα για την ιερότητα και ισότητα των Ιερών Γραφών, δηλ. της Αγίας Γραφής και του Κορανίου....

Οι αντουργοί της Πανθρησκείας οδηγούνται μόνοι τους στην αποκοπή τους από το σώμα της Αγ. Ορθοδοξίας μας, το οποίο ουδέποτε από της εποχής των Αποστόλων εγνώρισε παρόμοια αποστασία.

Είναι αδύνατον πλέον οι Ορθοδοξούντες Ιεράρχες, πρεσβύτεροι, διάκονοι και ο λαός του Θεού να πείθονται εις ηγουμένους, που όχι μόνον δεν αγρυπνούν για την σωτηρία, αλλά οδηγούν στην απώλεια»<sup>62</sup>.

**δ. Τέτοιες Διαθρησκειακές συναντήσεις και συμπροσευχές με αλλόθρησκους έγιναν το 1986 στην Ασίζη, με επικεφαλής στους Ορθοδόξους τον τότε Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων Μεθόδιο Φούγια. Το 1994 επίσης στην Ασίζη, με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο Γιαννουλάτο. Το 2002 πάλι στην Ασίζη, με επικεφαλής τον Βαρθολομαίο. Σ' αυτή την συνάντηση έλαβαν μέρος 250 εκπρόσωποι από 12 θρησκείες! Το 1991 στην Καμπέρα της Αυστραλίας, που έλαβε χώρα η Ζ' Γεν. Συνέλευση του «Π.Σ.Ε.» οι χριστιανοί συμπροσευχήθηκαν ακόμη και με ειδωλολάτρες!**

Εκτός όμως από «διαθρησκειακές συναντήσεις» και απλές συμπροσευχές, έχουμε και «οικουμενικές λειτουργίες», με συμμετοχή όχι μόνο ετερόδοξων, αλλά και αλλόθρησκων. Ο καθηγητής της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών Κώστας Μπέης αποκαλύπτει την τέλεση Οικουμενικής θείας Λειτουργίας στη Σύρο, που κοινώνησαν όλοι, Λατίνοι, Ορθόδοξοι, Προτεστάντες. Παραθέτουμε σχετικό απόσπασμα από το αποκαλυπτικό άρθρο του

«... οργανώθηκε την τελευταία ημέρα του συνεδρίου οικουμενική λειτουργία στον καθεδρικό καθολικό ναό της Ανω Σύρου. Προσπάθεια, να προηγηθεί οικουμενική θεία λειτουργία στον ιερό ναό του Αγ. Νικολάου της Ερμούπολης, είχε

<sup>60</sup> Εκκλησιών και Διαθρησκειακή κίνησης, Αθήναι 1997, σ. 24-25)  
<sup>61</sup> Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου Η αγία Επιστολή, Πρέβεζα 1996, σ.19.  
<sup>62</sup> Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Αγαλλίαμα Καρδίας, Πρέβεζα 1997  
 Ορθόδοξος Τύπος, (560) 15. 3. 2002



ναυαγήσει. Είχε βέβαια προσέλθει ο καθολικός επίσκοπος. Αλλά είχε παραμείνει σιωπηλός προσκυνητής. Δεν του δόθηκε η δυνατότητα να αναπέμψει κάποια ευχή μετά το τέλος της ορθόδοξης λειτουργίας. Ο ίδιος τόνιζε προς κάθε κατεύθυνση, μετά, ότι τον συνδέει στενή και εύκρινής φύλα με τον ορθόδοξο μητροπολίτη. Είχε όμως κατανόηση για τις δυσκολίες του μητροπολίτη, να ξεπερασει τις προκαταλήψεις κάποιων και να κάνει εκείνο που η δική του προσωπική παιδεία και καλή διάθεση ασφαλώς του υπαγόρευε. Είναι αλήθεια ότι κάποιοι φανατικοί είχαν σκανδαλιστί διαβάζοντας στα συνεδριακά προγράμματα πως θα τελούνταν οικουμενικές θείες λειτουργίες.

**Η οικουμενική λειτουργία στην Ανω Σύρο ήταν μια ανεπανάληπτη εμπειρία.** Είχε έλθει η περίφημη χορωδία του Αγ. Νικολάου της Ερμούπολης και οι ψαλμωδίες της είχαν ενταχθεί μέσα στην καθολική λειτουργία. Προηγήθηκε η ωραιότατη καθολική χορωδία, που ξεκίνησε με το "Κύριε Ελέησαν...". Ακολούθησε η ορθόδοξη χορωδία με τη Δοξολογία. **Ορθόδοξοι, καθολικοί και διαμαρτυρόμενοι, Έλληνες και ξένοι διάβασαν και ξαναδιάβασαν** σε περισσότερες γλώσσες δυνατά από την προς Γαλάτας επιστολή του Αποστόλου Παύλου:

*"Πάντες γαρ υιοί Θεού εστέ δια της πίστεως εν Χριστώ Ιησού. (...) Ουκ ένι Ιουδαίος, ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ. Πάντες γαρ υμείς εις εστέ εν Χριστώ Ιησού"....*

**Κατά τις δεήσεις, μνημονεύθηκαν από κοινού ο επίσκοπος Ρώμης και Πάπας Ιωάννης και ο αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος.**

*Εκ περιτροπής στην κοινή τούτη λειτουργία έψελναν η ορθόδοξη και η καθολική χορωδία. Και ρίγη διαπερνούσαν το πολυποίκιλο εκκλήσιασμα.*

*Όταν ήλθε η στιγμή να απαγγελθεί το "Πιστεύω", ο καθολικός επίσκοπος κάλεσε όλους τους πιστούς, **αδιάκριτα από δόγματα**, να το απαγγείλουν κατά το αρχικό τυπικό της Συνόδου της Νίκαιας, δίχως το φυλόκβε. Και όταν ήλθε η ώρα της θείας κοινωνίας, **εμβάπτιζε την όστια στο δισκοπότηρο με τον οίνο, έτσι ώστε κατά το λόγο του μεγάλου Αθηναγόρα να μπορούμε όλοι να κοινωνήσουμε από το ίδιο δισκοπότηρο.***

**Και κοινωνήσαμε. Καθολικοί, ορθόδοξοι και διαμαρτυρόμενοι. Από το κοινό δισκοπότηρο της κοινής πίστης. Δίχως σύνορα και δίχως μισαλλόδοξες προκαταλήψεις.....»**<sup>63</sup>.

Το άρθρο αυτό του καθηγητή και ιερέα Κώστα Μπέη είναι εύλωττο και πρέπει να προβληματίσει όλους, για το πού οδηγείται σήμερα ο κόσμος από τα συνθήματα της «Νέας Εποχής».

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΑΚΑΡΕΛΛΟΣ

τηλ. 27410. 59201. e-mail asakar@acn.gr